

РЕШЕНИЕ

№ 1496

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 14.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8045** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 40, ал. 2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалбата на С. Н. Н. против решение №95-00-104/19.07.2023 г. на директора на дирекция „Правни дейности“ при Министерство на правосъдието, с което на основание чл. 38 във връзка с чл. 28, ал. 2, чл. 37, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ е отказан достъп до поисканата от него със заявление рег. № 95-00-104/05.07.2023 г. обществена информация, поради предоставянето ѝ през предходните 6-месеца. Обосновават се съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт. Излагат се доводи, че не е налице идентичност между обществената информация предмет на заявление рег. № 95-00-31/24.02.2023 г., предоставена с решение рег. № 95-00-31#11/13.06.2023 г. и тази, предмет на заявлението, по отношение на което е постановен оспорения в настоящото съдебно производство отказ. Като разлика се изтъква, че предмет на настоящото заявление е броя издадени актове по чл. 9 от ЗОДОВ на виновните длъжностни лица от структурата на Министерството на правосъдието за изплатени обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за вреди причинени на граждани, юридически лица и лишени от свобода от действието на отменени като незаконосъобразни подзаконови нормативни актове, докато предоставената информация се отнася до наложени по реда на чл. 9, ал. 1 от ЗОДОВ санкции на виновни длъжностни лица от структурата на Министерството на правосъдието за постановено осъдителни решения срещу Министерството на

правосъдието и изплатени обезщетения по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На това основание обосновава довод за неприложимост на хипотезата на чл. 17, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ. Претендира се отмяната на оспореното решение и задължаване на административния орган за нейното предоставяне.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от пълномощник адв. И., която моли за уважаването ѝ и за присъждане на сторените в производството разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответната страна – директора на дирекция „Правни дейности“ чрез процесуалните си представители юрк. Х. и юрк. Т. изразяват становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения излагат в депозираните по делото писмени бележки. Претендират юрисконсултско възнаграждение. Позовават се на нормата на чл. 40, ал. 1, изр. последно от ЗДОИ (в сила от 29.09.2023 г.), като представят справка за образувани през 2023 г. дела по жалби на С. Н. Н. по ЗДОИ. Претендират разноски. Правят възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, за да се произнесе съобрази следното: Административното производство е образувано по заявление рег. № 95-00-104/05.07.2023 г. на С. Н. Н. до Министерството на правосъдието за достъп обществена информация. Заявеният достъп се отнася до следното: „1. От 2009 г. (включително) до 2022 г. (включително), за всяка година поотделно, колко акта има издадено по реда на чл. 9 от ЗОДОВ на виновните длъжностни лица от структурата на Министерство на правосъдието за изплатени обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за вреди причинени на граждани, юридически лица и лишени от свобода от действието на отменени като незаконосъобразни подзаконовни нормативни актове.

2. Ако има издадени такива актове, моля да бъдат посочени техните индексационни номера.“

Административното производство е приключило с постановяване на решение № 95-00-104/19.07.2023 г., подписано от директора на дирекция „Правни дейности“ при Министерството на правосъдието, с което е отказан достъп по така депозираното заявление на основание чл. 37, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ поради предоставянето на обществената информация през предходните 6-месеца. Отказът е мотивиран от фактическа страна, че с предходно заявление за достъп до обществена информация рег. № 95-00-31/24.02.2023 г. С. Н. е поискал достъп до следната информация: „От 2009 г. (включително) до 2022 г. (включително), за всяка година поотделно, колко санкции има наложени по реда на чл. 9, ал. 1 от ЗОДОВ на виновни длъжностни лица от структурата на Министерството на правосъдието за постановени осъдителни съдебни решения срещу Министерството на правосъдието и изплатени обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.“ По така депозираното заявление, в изпълнение на решение № 3429/26.05.2023 г., постановено по адм.д. № 3348/2023 г. по описа на Административен съд София - град, е постановено решение № 95-00-31#11/13.06.2023 г. на директора на дирекция „Правни дейности“. Със същото е предоставен достъп до следната информация, която е създадена, обработена

и се съхранява в Министерството на правосъдието: „За периода от 2009 г. (включително) до 2022 г. (включително) в Министерството на правосъдието, както и в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за служителите, на които министърът на правосъдието е орган по назначаването по арг. на чл. 10, ал. 2, т. 5 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, няма наложени наказания, респ. информация за прекратяване на правоотношенията на служителите, във връзка с предявени срещу тях искове по чл. 9 от ЗОДОВ.“ Посочено е, че поисканата информация по т. 1 от заявление рег. № 95-00-104/05.07.2023 г. е идентична с информацията, поискана със заявление рег. № 95-00-31/24.02.2023 г., като разликата е несъществена и се състои в това, че в първото заявление се иска информация до броя на санкциите, наложени по реда на чл. 9 от ЗОДОВ, а във второто заявление се иска информация за броя на актовете, издадени по реда на чл. 9 от ЗОДОВ. В тази връзка е отбелязано, че санкциите по чл. 9 от ЗОДОВ се налагат с акт на компетентния орган, което обосновава извод за идентичност на искането. Също така предоставеният достъп съдържа обобщена информация, както за действия и/или бездействия, така и за отменени подзаконовни нормативни актове, които биха породили отговорността по чл. 9 от ЗОДОВ.

По делото е приложена заповед № ЛС-04-231/12.06.2023 г., с която министърът на правосъдието, на основание чл. 28 и чл. 43, ал. 2, т. 3 и т. 5 във връзка с чл. 43, ал. 1 и чл. 44 от ЗДОИ, е определил директора на дирекция „Правни дейности“ за служител от Министерството на правосъдието, който издава решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация и да уведомява писмено заявителя за взетото решение във връзка с постъпилите в министерството устни запитвания и писмени заявления за предоставяне на достъп до обществена информация.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице, легитимирано да го направи в качеството си на неблагоприятно засегнат адресат, доколкото с него е отказан достъп до търсена информация.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В предварителен порядък за пълнота на проверката по чл. 168 от АПК, следва да се отбележи, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - "задължен субект" по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, изрично упълномощен със заповед № ЛС-04-231/12.06.2023 г. на министъра на правосъдието, в съответствие с разпоредбата на чл. 28 от ЗДОИ.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в ЗДОИ. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОИ. В чл. 28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл. 3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно, ал. 2 на чл. 28 ЗДОИ в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя.

С оглед разрешаването на конкретния правен спор обаче следва да се има предвид, че ЗДОИ регламентира достъпа до обществена информация, но едновременно с това поставя и ограничения относно този достъп, с оглед защитата на интересите на държавата и други правни субекти, както и с цел избягване на злоупотреба с това право.

В случая оспореният отказ е мотивиран с наличието на хипотезата на чл. 37, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ, според която основание за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Прилагането на визираната хипотеза изисква извършване на преценка за идентичност на вече предоставената обществена информация и тази, по отношение, на която е постановен отказ на това основание. Относим към отказът по чл. 37, ал.1, т. 3 от ЗДОИ е срокът на предоставяне на информацията.

По делото е установено, че с предходно заявление за достъп до обществена информация рег. № 95-00-31/24.02.2023 г. С. Н. е поискал достъп до следната информация :“От 2009 г. (включително) до 2022 г. (включително), за всяка година поотделно, колко санкции има наложени по реда на чл. 9, ал. 1 от ЗОДОВ на виновни длъжностни лица от структурата на Министерството на правосъдието за постановени осъдителни съдебни решения срещу Министерството на правосъдието и изплатени обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.“

С решение № 95-00-31#11/13.06.2023 г. на директора на дирекция „Правни дейности“, на С. Н. е предоставен достъп до следната информация, която е създадена, обработена и се съхранява в Министерството на правосъдието: „За периода от 2009 г. (включително) до 2022 г. (включително) в Министерството на правосъдието, както и в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за служителите, на които министърът на правосъдието е орган по назначаването по арг. на чл. 10, ал. 2, т. 5 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, няма наложени наказания, респ. информация за прекратяване на правоотношенията на служителите, във връзка с предявени срещу тях искове по чл. 9 от ЗОДОВ.“

Със заявлението, по отношение на което е постановен оспорения отказ е поискан достъп до следната обществена информация: “От 2009 г. (включително) до 2022 г. (включително), за всяка година поотделно, колко акта има издадени по реда на чл. 9 от ЗОДОВ на виновните длъжностни лица от структурата на Министерство на правосъдието за изплатени обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за вреди причинени на граждани, юридически лица и лишени от свобода от действието на отменени като незаконосъобразни подзаконовни нормативни актове.

С оглед преценката за идентитет на вече предоставената обществена информация и тази, по отношение, на която е постановен отказ, следва да се има предвид, че и двете заявления се отнасят до предприети действия от страна на задължения по закон субект по реда на чл. 9 от ЗОДОВ, като в първият случай информацията се отнася до броя наложени санкции, а във втория броя издадени актове. В тази връзка трябва да се отбележи, че всяка една санкция в административното производство се налага със акт на компетентен административен орган. Това уточнение обосновава извода, че по същността си информацията по двете заявления е идентична, доколкото броя на наложените санкции е равен на броя на

издадените административни актове.

Хипотезата на чл. 37, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ изисква търсената информация да е предоставена, а не да е заявена за предоставяне. Това налага да се изследва обстоятелството дали в обема на предоставената информация не се включва и информацията, предмет на второто заявление, по което е постановен отказ. В настоящия случай това е точно така. Независимо, че в първото заявление е заявен достъп до информация относно наложени санкции, а във второто относно издадени актове, както и независимо, че в първото заявление се иска информация за изплатени обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни действия или бездействия, а във втория - вреди причинени на граждани, юридически лица и лишени от свобода от действието на отменени като незаконосъобразни подзаконовни нормативни актове, то предоставената информация с предходното решение № 95-00-31#11/13.06.2023 г. на директора на дирекция „Правни дейности“, състояща се в това, че няма наложени наказания, респ. информация за прекратяване на правоотношенията на служителите, във връзка с предявени срещу тях иски по чл. 9 от ЗОДОВ.“ обобщава отговора на търсената информация и по двете заявления.

По отношение на срокът по чл. 37, ал. 1, т. 3 от ЗДОИ: Както вече бе посочено търсената със заявлението, по което е постановен оспорения отказ информация, е предоставена с решение № 95-00-31#11/13.06.2023 г. на директора на дирекция „Правни дейности“. Следователно, към момента на депозиране на второто заявление рег. № 95-00-104/05.07.2023 г. от С. Н., респ. към момента на постановяване на оспорения отказ (19.07.2023 г.) все още не е изтекъл ограничителния шестмесечен срок

По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, следва да се уважи искането на пълномощника на ответника за присъждане на разноски, като оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на Столична община направените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 27, ал. б от ЗОБС

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. Н. против решение №95-00-104/19.07.2023 г. на директора на дирекция „Правни дейности“ при Министерство на правосъдието.

ОСЪЖДА С. Н. Н. да заплати на Министерството на правосъдието разноски по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: